

Den första. 1. Kyrtorherdens Trädgård vid Taubenhain Går ett af de nattliga Spöken. Det dukar så ångsligt vid löf-
salens fot. Det raslar och draslar och sojerner emot,
Ditt Dufwan, som grädes af Götan.
2. Vid groddammen smyger om natten ett blöf,
Som sorgligt flamm-er och stiner; Der har ingen wert
hvarken rot eller hägn. En någonsin faller der dagg
eller regn. Blott vinden der klagande hviner.
3. Herr Pastorens Dotter i Taubenhain Stod ännu
i flor som en blomma. Och menlös war stikan, och
wacker hon war. En mängd af Friare alla dar Till
honne i Prestgården komma.
4. Der borta om båden, på tullen ett Slott Ser
ned öfwer Byen i dalen. Det vrålar så prästigt med
rikdom och smak; Som speglar des sänker, som skäl
är des tal. Som glänsande silwer, Portalen.
5. Der leide en Herre i sus och i dus: Von Fa-
ten ston, säger min saga. At Slottet såg Jung-
frun beständigt på sned Beständigt slog hjeriat när un-
ga Herrn red, I lysande rustning att jaga.
6. På silfselet vapper till henne han kref, Om-
rundadt med gyllene kanter. Han sände, insattad i per-
lor och guld, Sin bild uti hjeriform, så nyter och huld,
Derjemte en ring med demanter.
7. "Röfsettel låt dem komma och gå, Haf mod att ge
sorgen åt alla, Kängt bättre är lotten, som dig är be-
stärkt. Dig stod jag den ställiga Niddare wärd, Som
bänder och gods kan besälla."
8. "Jag önskar gerna med dig ett par ord I hem-
lig förrolighet språka, Jag wäntar så höra mitt öde

Den första. 5. De hundar de tjula så rundt om det slott,
Och warlsusen brinna så bleka i lågan, De tjula igen,
Lusen slochna så brått, Herr Ebbjörn med Gullborg
blef illa i hågen, Wid midnattens stund flyga dörrar-
ne opp, Det susar som vinden i Etarnes topp.
6. Wid halsslochnad elskad satt Lina och qwad,
Att söfwa i stölet sin gråtande broder; Hon lussade he-
nom och snytande bad De snart måtte söfja sin hwi-
londe moder! Och hastigt, och hastigt, nu ifnar des
blod, En wälnad i lifdrågten för henne nod.
7. Elinal min Dotter, hwi sitter du här? Hur
må mina små? Hur må syffonen dina? O! nämna mig
ej Dotter! Ehwem du och är, O låt mig i frid! ropie
ångstfull Elina: Som blomstren min moder war hwi-
t och röd, Men wifnad och bleknad är du som en döb.
8. I grafwen der bleknar den kind som war röd,
Från grafwen jag kommer, din gråt jag der hörde,
Witt isnade hjeria blef warmt af din nöd, Min fla-
gan den ewige Domaren röde; Jag resie de mustna-
de lemman med hast, Och murarne reinnade, mar-
morn brast.
9. Gud kände den spåda, den talandes röst.
Med utsträckt armar han fluggan will närma. Ad!
suckade Signild, ad! tomt är mitt bröst, Min arm
utan styrka, min samn utan värma, Elina hon kån-
ner sin moder ännu: Min Dotter! min Dotter hwi
twekar då du?
10. O Moder! från grafwen du kom till och
små, O tag och då med dig! med ömkan och städa! Wi
trofa och swälta, wi ligga på strå, Och hårdstina
tjenskvigor öfwer och råda. O! se till din spåda hur
stelnad han är, Ty satt jag med honom wid eldsta-
den här.
11. Smt slöt hon nu barnen i moderlig samn,
Det samntag det war som när wärwindar flästa, Till
Gullborg nu kref hennes wredgade hamn: "O Gull-
borg se barnen i armod söfsmåtal Den går, att jag
ur mitt hwilorum går: O Gullborg! din råkenkap en
gång blir swår!"

Den första. 1. Kyrtorherdens Trädgård vid Taubenhain Går ett af de nattliga Spöken. Det dukar så ångsligt vid löf-
salens fot. Det raslar och draslar och sojerner emot,
Ditt Dufwan, som grädes af Götan.
2. Vid groddammen smyger om natten ett blöf,
Som sorgligt flamm-er och stiner; Der har ingen wert
hvarken rot eller hägn. En någonsin faller der dagg
eller regn. Blott vinden der klagande hviner.
3. Herr Pastorens Dotter i Taubenhain Stod ännu
i flor som en blomma. Och menlös war stikan, och
wacker hon war. En mängd af Friare alla dar Till
honne i Prestgården komma.
4. Der borta om båden, på tullen ett Slott Ser
ned öfwer Byen i dalen. Det vrålar så prästigt med
rikdom och smak; Som speglar des sänker, som skäl
är des tal. Som glänsande silwer, Portalen.
5. Der leide en Herre i sus och i dus: Von Fa-
ten ston, säger min saga. At Slottet såg Jung-
frun beständigt på sned Beständigt slog hjeriat när un-
ga Herrn red, I lysande rustning att jaga.
6. På silfselet vapper till henne han kref, Om-
rundadt med gyllene kanter. Han sände, insattad i per-
lor och guld, Sin bild uti hjeriform, så nyter och huld,
Derjemte en ring med demanter.
7. "Röfsettel låt dem komma och gå, Haf mod att ge
sorgen åt alla, Kängt bättre är lotten, som dig är be-
stärkt. Dig stod jag den ställiga Niddare wärd, Som
bänder och gods kan besälla."
8. "Jag önskar gerna med dig ett par ord I hem-
lig förrolighet språka, Jag wäntar så höra mitt öde

Den första. 5. De hundar de tjula så rundt om det slott,
Och warlsusen brinna så bleka i lågan, De tjula igen,
Lusen slochna så brått, Herr Ebbjörn med Gullborg
blef illa i hågen, Wid midnattens stund flyga dörrar-
ne opp, Det susar som vinden i Etarnes topp.
6. Wid halsslochnad elskad satt Lina och qwad,
Att söfwa i stölet sin gråtande broder; Hon lussade he-
nom och snytande bad De snart måtte söfja sin hwi-
londe moder! Och hastigt, och hastigt, nu ifnar des
blod, En wälnad i lifdrågten för henne nod.
7. Elinal min Dotter, hwi sitter du här? Hur
må mina små? Hur må syffonen dina? O! nämna mig
ej Dotter! Ehwem du och är, O låt mig i frid! ropie
ångstfull Elina: Som blomstren min moder war hwi-
t och röd, Men wifnad och bleknad är du som en döb.
8. I grafwen der bleknar den kind som war röd,
Från grafwen jag kommer, din gråt jag der hörde,
Witt isnade hjeria blef warmt af din nöd, Min fla-
gan den ewige Domaren röde; Jag resie de mustna-
de lemman med hast, Och murarne reinnade, mar-
morn brast.
9. Gud kände den spåda, den talandes röst.
Med utsträckt armar han fluggan will närma. Ad!
suckade Signild, ad! tomt är mitt bröst, Min arm
utan styrka, min samn utan värma, Elina hon kån-
ner sin moder ännu: Min Dotter! min Dotter hwi
twekar då du?
10. O Moder! från grafwen du kom till och
små, O tag och då med dig! med ömkan och städa! Wi
trofa och swälta, wi ligga på strå, Och hårdstina
tjenskvigor öfwer och råda. O! se till din spåda hur
stelnad han är, Ty satt jag med honom wid eldsta-
den här.
11. Smt slöt hon nu barnen i moderlig samn,
Det samntag det war som när wärwindar flästa, Till
Gullborg nu kref hennes wredgade hamn: "O Gull-
borg se barnen i armod söfsmåtal Den går, att jag
ur mitt hwilorum går: O Gullborg! din råkenkap en
gång blir swår!"